

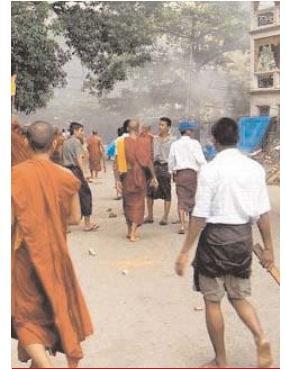
sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 299 ■ 28 Eylül 2007 ■ 1 YTL

BARIŞI SAVUN

- Ayaklanma
Burma'yı sarsıyor
- Çözüm sokakta
- Kısa Burma tarihi
- 1988'in yenilen
ayaklanması

Sayfa: 4-5

satıcınızdan isteyin

**MİLLİYETÇİLİĞİN
EZBERİNİ
BOZDUK**

Bir kere daha savaş çığlıkları yükselmeye başladı. Türk ordusunun Kuzey Irak'taki Kürt Özerk Bölgesi'ne girmesi isteniyor.

Aslında herkes biliyor ki bu bir çözüm değil. Ve gene herkes biliyor ki böylesi bir adımı atmak kolay değil ve Türkiye için çok riskli. Buna rağmen "girin, girin" çığlıkları yükseliyor.

Oysa Kürt hareketi bütün olanakları ile barış istiyor. Barışı kazanmak için, siyasal bir çözüm bulmak için çalışıyor. Bu sese kulak vermek, bu sese destek vermek gerekir.

Savaş bugüne kadar hiçbir şey çözmedi tam tersine acı ve felaket getirdi. 10 binlerce insan öldü, köyler yok oldu. Ülkenin kaynaklarının çok büyük bir kısmı savaşa gitti. Bütün bunlara son vermek gerekir. Barışı savunalım!

Melih Gökçek: Hem suçlu hem güçlü

Ankara'yı susuz bıraktığı için çoğunluk tarafından istifası istenen Melih Gökçek yine halkı suçladı. Ankara halkının su tasarrufunda bulunmadığını söyleyen Gökçek, bu durum devam ederse barajlardaki ölü yataklarında biteceğini söyledi.

Çözüm olarak sunulan, insan sağlığına aykırı Kızılırmak suyunun gelmesi 1 ay gecikti. Gerçek işçilerin bayram tatiline çıkması. Kızılırmak suyunun Kasım ayında geleceğini söyleyen Gökçek milyon dolarlar karşılığında getirilecek suyun yaratacağı sağlık sorunlarına yine hiçe saydı.

Baykal'dan çağrı: Oy kullanma, suç değil!

22 Temmuz seçimleri öncesinde oy kullanmayı bir yurttaşlık görevi olarak sunan, herkesi cumhuriyeti korumak için oy kullanmaya çağırarak, yaz tatili yüzünden seçmenlerin oy kullanmayacağı iddiasıyla seçimleri ertelemek isteyen Baykal şimdi boykotçu.

21 Ekim'de gerçekleştirilecek cumhurbaşkanlığı referandumunda halkı oy vermeyeceği çağırarak Baykal şu güveneyi verdi: Oy kullanmamak suç değil.

Baykal'ın sesi pek gür çıkmıyor artık. CHP'de Mustafa Sarıgül'den sonra 4 ayrı muhalefet grubu ortaya çıktı. Bu gruplar birkaç hafta öncesine kadar Baykal'la kol kolaydı.

CHP bir parçalanma sürecine doğru ilerliyor.

KESK, TMMOB, TTB: 3 Kasım'da Ankara'dayız

Emek örgütleri 3 Kasım'da Ankara'da eylem yapıyor. "Özgürlükçü demokratik eşitlikçi bir Türkiye" başlıklı eylem yeni anayasa ve demokratikleşme tartışmalarında çalışanların ne düşündüğünü, ne istediğini ortaya koyacak. Sağlık ve sosyal güvenliğin özelleştirilmesi, kamu personel rejimi adı altında iş güvenliğinin ve sendikalaşmanın yok edilmesine dikkat çeken KESK, TMMOB ve TTB, yeni-liberal saldırganlığa geçit verilmemesi için 3 Kasım'da Ankara'da buluşma çağrısı yaptı.

Diyarbakır Barış mitingi: Kürt halkı yıllardır barış istiyor

1996 Güçlükonak - 2007 Beytüşşebap

Şüpheli gelişmeler

15 Ocak 1996'da Şırnak'ın Güçlükonak ilçesinde 11 köylünün öldürüldüğü, 10'unun yakıldığı haberi tüm Türkiye'yi sarstı. Olaydan kısa bir süre sonra genelkurmay yerli ve yabancı gazetecileri helikopterle olay yerine taşıdı, sorumlu olarak PKK ilan edildi.

PKK o dönem tek tarafı ateşkes yapıyordu, bu iddiayı reddetti. Ercan Kanar (İHD), Münir Ceylan (Petrol-İş) ve Şanar Yurdatapan'dan (Besteci) oluşan bir çalışma grubu bölgeyi ziyaret etti ve tanıklarla konuştu. Karşılaştıkları gerçek bambaşkaydı.

11 köylünün seyahat ederken diri diri yakıldıkları söylenmişti. Altısı eski korucuydu, olaydan birkaç

gün önce gözaltına alınmış ve askeri birliğe götürülmüşlerdi. Gerekçe gerillaya destek olmalarıydı. Orada işkence görmüş, aç ve susuz bırakılmışlardı. Dördü halen korucuydu ve köylerinden askeri araçla alınarak rutin göreve çıkarılmışlardı. Onlarda işkence gördü. Tanıklar yakılmadan önce öldürüldüklerini söylediler.

Bir minibüse bindirildiler. Koltuklara bağlandılar. Bacaklarının arasına silahları konuldu. Bir şöfor ve üç askerin eşliğinde yola çıkarıldılar. Yoldaki kontrol noktalarından durdurulmadan geçtiler ve olayın gerçekleştiği yerde özel harekatçılar tarafından durduruldular. Kaçmaya çalışan şöfor

sırtından vuruldu. Biraz ötedeki Koçyurdu köyünde yaşayanlar askeri bir helikopteri, üç roket atışını gördüler, makinelili tüfek seslerini duydular. Şöfor Beşir Nas'ın cesedi yikanıp gömüldü, ancak diğer cesetler askeri birliğe götürüldü. Nas'ın eşi 'kocana bunu kim yaptı' sorusuna şu yanıtı verdi: 'Askerler, askerler.'

Barış için Bir Araya Çalışma Grubu üyeleri bir çok tanıkla konuştu, köylüler hemfikir. Elde ettikleri tanıklıklar doğrultusunda kamuoyuna gerçeği açıkladılar. Ancak medyada yer bulamadılar. Genelkurmay Başkanvekili Çevik Bir tarafından orduya hakaretle suçlandılar. Dönemin 301'li 159. maddeden 10'ar ay

hapis cezası aldılar. Cezaları ertelense de söyledikleri hakkında hiçbir soruşturma açılmadı.

Yıl 2007. Yine Şırnak, bu kez Beytüşşebap ilçesinde 12 korucu öldürüldü. Genelkurmay web sitesi PKK saldırısı diye duyurdu. Meclis İnsan Hakları Komisyonu üyeleri hemen bölgeye gitti. AKP milletvekili Zafer Üskül'ün köylülerle konuşma isteği, korucubası tarafından engellendi. Genelkurmay katillerin kim olduğundan emin olsa da milletvekilleri emin olmadı. Raporlarına katillerin kim olduklarını bilemediklerini yazdılar.

Şanar Yurdatapan'ın 4 Ekim'de yaptığı basın açıklaması bkz: http://www.antennatr.org/fir st_page_tr.asp

Çözüm bu kez Ankara'da

Ankara'da bomba yüklü araçlar, İzmir ve Avcular'da patlayan bombalar, Beytüşşebap'da 12 korucunun, Şırnak'ta 16 askerin öldürülmesi, büyük medya tarafından yürütülen savaş yanlısı kampanya, DTP genel merkezi ve Fatih örgütünün kurşunlanması, yine DTP hakkında derinleştirilen soruşturma

ve baskılar, yeniden karşımıza sürülen Irak Kürdistanı'na operasyon senaryoları. Savaş yeniden kapıda mı?

12 korucu ve 14 asker, Şırnak'ta bir gün arayla 26 kişinin hayatını kaybetmesi savaş yanlısı sesi güçlendirdi. Genelkurmay başkanıyla toplantı yapan, cumhurbaşkanı ve başbakan, "terörün üzerine görülmeyen bir biçimde gidileceğini" açıkladı. 12 askerin ölümünün

son olmasını açık yüreklilikle isteyip, barış talebini yineleyen DTP hedef gösterildi. Ankara ve İstanbul'da DTP binalarına kurşun sakan milli duygularla dolu iki "yurttaş" serbest bırakıldı. Ve bombalar. Genelkurmay PKK işi olduğunu söylüyor. Ama 'sağa sola bomba attırtmış' diyen emekli albay Tokatlı, anılarında 'askerlere sakal kırak kırak gerilla kılığında sokarak operasyon yaptırıldı' diye yazan emekli albay

Sarızaybek'in açıklamalarına ne demeli? Birkaç ay önce yapılan operasyonlarda evlerinde bomba dolu cephanelikler çıkarılarak vatansız emekli subaylardı. Askeri çözümde ısrar etmek 1990'lara geri dönmektir. 20 bini "bölücü örgüt mensubu" 30 bin kişi bu dönemde yaşamını yitirdi. Kürt sorunu ne silahla, ne sınır ötesi operasyonlarla çözülemez. Çözüm Ankara'dadır, DTP meclistedir.

Hrant Dink davası: Unutmadık, takipçisiyiz!

19 Ocak günü öldürülen Hrant Dink davasında yargılanan katillerin ikinci duruşması 1 Ekim günü Beşiktaş'ta görüldü. Duruşma tam bir hukuk skandalına dönüştü. Mahkeme, yaptığı telefon konuşması tüm Türkiye tarafından dinlenen ve cinayetin planlama sürecinde yer alan polis memuru hakkında soruşturma açılmasına izin vermedi. Hrant için "gebermişse gebermiş" diyen bu polis memuru, şimdi eski Trabzon Emniyet Müdürü'nün yanında çalışıyor. Ayrıca, mahkeme Erhan Tuncel hakkındaki dosyanın istenmesini "unuttu". Emniyet istihbaratı bu dosyayı yakıştırmıyor.

Duruşma 11 Şubat'a ertelendi. Bu karar davayı çözümsüzlüğe sürükleyecek. 11 Şubat'a kadar sanıklar üzerinde kolayca baskı kurulabilir. Devlet bu davayı unutturmak istiyor. Hatta bununla da yetinmeyip resmi aracın üzerine faşistlerin "Ya sev, ya terk et" sloganını yazarak, izleyicilere cezaevi aracından dalga geçerek el hareketi yapan jandarmaya dokunmayarak failleri savduğunu gösteriyor.

Bu bir restleşmedir. Statükoyu savunan ırkçılarla demokrasi güçleri arasında bir restleşme. Bu davanın karartılması veya unutturulmasına izin vermek yalnızca bu davayla ilgili bir şey değil. Bundan sonra işlenecek benzeri cinayet ve katliamlar karşısında sessiz kalınacağını ve katillerin devletin güvencesinde kahraman ilan edilebileceğini gösterir.

Bu restleşmenin tarafı haline getirilen demokrasi güçleri cinayeti unutmadıklarını, takipçisi olduklarını her fırsatta ve özellikle duruşmalar sırasında göstermelidir. Örneğin 19 Ocak günü Hrant'ın öldürüldüğü yer ve saatte büyük bir gösteri düzenleyip unutmadığımızı göstermeli, Ermeniler ve tüm azınlıklarla dayanışmamızı göstermeliyiz.

sosyalist işçi'yi
internetten takip
edebilirsiniz
sosyalistisci.org

Yükselen
hareket ve
YENİ
SOL

sosyalist işçi
satıcılarından
alabilirsiniz

2 YTL

sosyalist işçi

Önce hareketin büyümesi için

Kürt sorununda çözüm?

Sonunda Kuzey Irak'a, Irak'ın Kürt bölgesine girmek için istenen ortam yaratıldı. Hükümet bayram sonrasında gerekli yasal işlemleri tamamlayacağını söylüyor.

Türk Ordusu daha önce 24 defa Kuzey Irak'a girdi. Sonuç ordu için sıfır. Kara Kuvvetleri Komutanı sivilleri suçluyor, ama başında olduğu 700 bin kişilik ordu onlarca senedir savaşıyor. Karşısındaki güç ise 4-5 bin kişi. Ama "ölü ele geçirilen terörist" sayısı 20 bin. Türk ordusunun bu savaşta pek başarılı olduğu söylenemez.

Bu kez ise Kuzey Irak'ta sadece PKK güçleri değil Irak'ın Kürdistan Özerk Bölgesi'nin güçleri ve hatta Irak ordusu var. ABD ordusunun ne yapacağı ise belli değil.

Sonuç olarak Türk Ordusu'nun Kuzey Irak'a girmesi söylemi esas olarak bir iç propaganda konusu.

Şimdiden sonra sorun ordunun ve hükümetin ne kadar tahrik olacağı ve ne kadar baskı altında kalacağına bağlı. Siyasal gelişmeler zaman zaman gerçeklerden kopabilir. Hükümet ve genelkurmay baskı sonucunda bile maceracı bir adım atabilir. Saddam Hüseyin sonunda yenileceğini bile bile ABD'ye kafa tuttu ve yenildi.

Sorunun bir de diğer yanı var. Diyarbakır'da çeşitli kitle örgütleri PKK'ye silah bırakma çağrısı yaptı. Benzer çağrılar son bir kaç yıldır çeşitli kurumlar tarafından tekrarlanıyor. Bölge halkı savaştan yorgun ve savaşın devamını istemiyor. Nitekim Kürt hareketi de buna uygun adımlar atıyor. Barış, siyasal çözüm çağrısı yapıyor. Ateşkes ilan ediyor. Ama yeterli cevap alamıyor. Bugün en temel görev Kürt hareketinin bu barış arayan tutumuna tamamlayıcı bir yanıt gelmesi için çalışmaktır.

Kürt hareketi için bir sorun daha var. Bir iddiaya göre Murat Karayılan "ABD ile İran arasında tercih yapmak zorunda kalınca ABD'yi tercih ettik" demiş. Bu iddianın ne denli doğru olduğu kuşku, ama eğer doğruysa Karayılan çok vahim bir hata yapmaktadır.

Geçmişte de ABD'ye güvenen Kürt önderleri çıktı. Irak Kürt hareketi bu nedenle çok ağır bir biçimde tahrip oldu. Emperyalist ABD hiçbir zaman güvenilir bir dost olamaz. Kürt hareketi önce kendi güçlerine sonra Türk emekçilerine güvenmelidir.

Doğan TARKAN

Geçen hafta Radikal gazetesinde ÖDP üzerine çıkan bir yazı Türkiye solunun bir süredir alttan alta sürdürdüğü bir tartışmanın bir kanadının derdini iyi özetliyor. Yazar, ÖDP içindeki bir kanadı "kampyancı" olmakla suçluyor ve asıl yapılması gerekenin örgütün inşası olduğunu, ÖDP'nin yapması gerekenin bu olduğunu söylüyor.

Biz Sosyalist İşçi sayfamızda Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nin ne yapması gerektiğini tartışamayız.

Ancak kampanyalar yaparak hareketi büyütmek mi, buna karşı çıkarak örgütün büyüteceğini sanmak mı tartışması bizi ilgilendiriyor. Çünkü bu konu hem bütün dünyada 6-7 yıl önce yoğun olarak tartışıldı, hem de Türkiye solunun çeşitli kesimlerinde dünyadan biraz geçikmeli olarak bugünlerde tartışılıyor.

İlk soru şu: Bir sol siyasal örgüt kampanya yapmadan nasıl kendisini inşa edebilir. Türkiye solunda bir kısım insanın cevabı "ısrarlı, ıgne ile kuyu kazan bir çalışma ile" biçiminde. Güzel ıgne ile kuyu kazmakta bir mahsur yok ama gene de "nasıl" sorusu ortada duruyor.

Bir sol siyasal örgüt siyasal gerçekleri açıklar. Lenin buna "siyasal gerçeklerin açıklanması kampanyası" diyor. Siyasal gerçeklerin açıklanması olmaksızın bir örgüt sesini nasıl topluma duyurabilir ki?

Bugün dünyada yaşanan birbiriyle bağlantılı iki büyük gelişme var. Küresel sermaye iki açıdan işçi ve emekçilere saldırıyor: Savaş ve yeni liberalizm. Dolayısıyla bir örgüt bu iki konuda kampanyalar yapmadan, bu iki konuda toplumun büyük çoğunluğunu harekete geçirmeden nasıl kendisini inşa edebilir ki? Kendimizi inşa etmek için akrobalarımızı, dar cemaatimizi, tarikatımızı mı örgütleyeceğiz?

Türkiye solunun bugünkü durumu açık. Hemen her seçimin gösterdiği gibi sol bir bütün olarak yenilgi taşıyor. Bazılan "yenilmedik çünkü teslim olmadık" deseler de bu sadece uzuz bir retorik. Sol üst üste yenilgiler yaşıyor, çünkü çıkıp siyasal gerçekleri açıklama kampanyaları yapmıyor.

Bugün toplumun çok büyük kesimleri savaşa karşı, ama savaşa karşı yoğun, istikrarlı, kapsayıcı bir kampanyayı sadece BAK yapıyor. Diğer sol ondan

uzak duruyor, onu eleştiriyor, kimileri onu "bitirmekten" söz ediyor. Savaşa karşı her gün, ıgne ile kuyu kazarcasına, istikrarlı bir çalışma ile kampanya yapmazsanız, savaşı her gün her gün yeniden teşhir etmezseniz ve savaşa karşı olan bütün güçleri kapsayacak bir tutum içinde olmazsanız kendinizi ancak kendi dar çevrenizde örgütleyebilirsiniz ya da örgütlediğinizi sanırsınız. İşte bu nedenle sol yürüyüşlere, gösterilere sadece giderek daralan, azalan "bindirilmiş kıtalan" ile gelebilmekte. Küresel BAK ise kurulduğundan bu yana geçen 5 yıl içinde gerçekleştirdiği yoğun teşhir çalışması ile savaşa karşı hareketi büyüttürken bunu yürüyüşlerde de gösteriyor. BAK kortejlerine çok sayıda yeni insan katılıyor ve bu insanlar ileride başka konularda da harekete katılıyorlar. (Baskan Oran, Ufuk Uras kampanyalarında yüzlerce yer aldı.)

Savaşa karşı kampanya için söylediklerimizi yeni liberalizme karşı mücadele için de söyleyebiliriz.

Öte yandan solun bu denli gerilediği

bir dönemde hareket büyümeden, yani kampanyalar çevresinde bir gelişme olmadan siyasal partilerin de gelişmesi mümkün değil. Şöyle özetleyebiliriz: Solun gemilerinin yüzdüğü havuz kurumuştur. Önce bu havuzun yeniden dolması gerekir ki gemilerin yüzmesi mümkün olsun. Ondan sonra hangi gemiyle, nasıl devam edeceğimiz diye konuşabiliriz. Ama önce havuzu dolduralım. Biz Sosyalist İşçi'nin fikirlerine katılanlar, DSİP üyeleri bunu yapıyoruz. Bunun için BAK'ta, KEG'te, DurDe'de, BarışaRock'da, Sağlık hakkımızı koruma kampanyalarında, Medikomu Vermiyor Kampanyası'nda, Ankara'da su kampanyasında çalışıyoruz. Sekterlik, çıkarıcılık yapmadan, önce hareketin büyümesi için. Solun daha büyük kesimleri böyle davranacağı takdirde havuz dolacak ve sol yenilgi halinde çıkıp harekete geçebilecektir. Gerisi laf-ı güzaf!

BAK'ın 5 yıllık çalışmalarının ayrıntılı bir dokümanı için bakınız www.kuresel-barisveadalet.org

YENİ BİR DÜNYAYI ŞEKİLLENDİRMEK İÇİN

Marksiizm 2007

Her yıl DSİP tarafından evsahipliği yapılan Marksizm bu sene 26-29 Ekim tarihleri arasında İstanbul'da yapılacak. Bu sene Marksizm'de 15 konu tartışılacak.

26 Ekim Cuma

17.30
Kürtangıçların Yuvası
Hrant Dink belgeseli
Yönetmen: Bülent Anlı, Yapımcı: Şehbal Şenyurt, Nedim Hazar

19.00-20.15

Yeni liberalizme, savaşa küresel direniş
Markar Esayan, Selim Deringil, Cengiz Alğan

27 Ekim Cumartesi

11.00-12.15
Kadınlar nasıl özgürleşecek
Funda Baysal, Ayşe Demirebilek

13.00-14.15

Devrim nasıl birşey olacak?

Roni Margulies

15.00-16.15

Küresel ısınmayı durdur, dünyayı

değiştir
Hilal Atıcı, Doğan Tarkan

17.00-18.15

Kapitalizm neden yeni liberal oldu?

Chris Bambery, Ahmet Tonak

19.00-20.15

Amerikan emperyalizmi ve direniş
Gencay Gürsoy, Mete Çubukçu, Harun Tekin, Yıldız Ramazanoğlu

28 Ekim Pazar

11.00-12.15
Rusya'da sosyalizm nasıl yenildi?

Damla Çimen, Ersin Tek

13.00-14.15

Sosyalistler ve ulusal değerler

Kerem Kabadayı, Roni Margulies, Murat

Paker

15.00-16.15

Kültür: Sadece politika ile yaşanmaz

Mehmet Ali Alabora, Bülent Somay

17.00-18.15

Kürt sorunu: Çözümün neresindeyiz?

Aysel Tuğluk, Erkin Erdoğan

19.00-20.15

Küreselleşme çağında solun geleceği
Ufuk Uras, Doğan Tarkan, Chris Bambery

29 Ekim Pazartesi

11.00-12.15
İktidar olmadan dünya değiştirilebilir

mi?

Volkan Akyıldırım, Avi Haligua

13.00-14.15

Chavez yeni bir sosyalizm mi kuruyor?

Metin Yeğin, Canan Şahin

15.00-16.15

Laiklığı nasıl tanımlamalı?

Nihal Bengisu, Şenol Karakaş

17.00

Kapanış konuşması

Yeni bir dünyayı şekillendirmek

Özden Dönmez

26-29 Ekim
2007

Taksim Hill Hotel
Taksim - İstanbul

4 günlük tartışma
toplantıları dizisi

0536 335 10 19

AYAKLANMA BURMA'YI SARSIYOR

Hareket grev, vur kaç gösterileri, ordudaki askerleri kazanma çabasıyla büyüyebilir. Bütün bunlar oldukça tehlikeli aktiviteler. Ama Burma halklarının cuntayı devirerek başarı elde etme olanağı var.

Giles Ji Ungpakorn

Burma'daki askeri diktatörlüğe karşı dünya basını yabancı ülkelerin ve Birleşmiş Milletler'in müdahalesinin çözümü olacağını anlatıyorlar.

Ne var ki gerçek mücadele Burma'nın çeşitli şehirlerinde sokaklarında sürüyor. Öte yandan Tiennanman katliamının sorumlusu Çin'in Burma'ya demokrasi getireceğini iddia etmek ise çok komik.

Batya gelince, Batılı emperyalist ülkeler Uzak Doğu'da birçok askeri diktatörlüğü hep desteklediler. Örneğin Endonezya ve Filipinler'deki diktatörlüklere karşı parmaklarını kıpırdatmadılar.

Zaten son gösterileri düzenleyenlerin artık Batılı güçlerden hiçbir şey beklememeleri gerektiğini fark ederek sonunda kendi kurtuluşları için harekete geçmeleri ile başladı.

Burma'daki son ayaklanma 8888 diye adlandırılan ve 8 Ağustos 1988'deki ayaklanma. 8888 ayaklanması öğrenciler tarafından ekonomik taleplerle başlatılmıştı ve kısa zamanda demokrasi talebi ile şekillenmişti.

Ayaklanmanın ardından yıllar boyu aktivistler muhalefet hareketinin lideri Aung San Suu Kyi'nin ABD'nin askeri cuntaya baskısı ile serbest bırakılmasını ve bir demokrasiye dönüş programının oluşturulmasını bekletiler.

Ancak o günden bugüne çok ders alındı. Bu sene başında bir grup aktivist mabetlerde "dua yürüyüşü" biçiminde açık protesto gösterilerine başlama kararı aldılar. Bunun ardından yakıt fiyatlarına yüzde 500 oranında zam yapılınca rahiplerin yığınsal gösterileri başladı.

Rahiplerin gösterileri binlerce insanın kendisine güvenini artırdı ve bu insanlar gösterilere katılmaya başladılar.

Son yıllarda yüzlerce politize olmuş genç rahip oldu. Bunun bir nedeni cuntanın

Gerçek mücadele Burma sokaklarında

üniversiteye girişleri zorlaştırması ve hatta kimileri için imkânsızlaştırması.

1979'da İran'da camilerin ya da Doğu Bloku'nun bir parçası olduğu sıralarda Polonya'da Katolik kiliselerinin olduğu gibi mabetler insanların toplanması ve tartışması için daha güvenilir yerler.

Demokrasi hareketi bugün 1988'den daha deneyli. 20 yıl önce hareket Suu Kyi'nin Demokrasi İçin Ulusal Birlik Partisi'nin hareketine önderlik etmesine izin veriyordu.

Bugün nasıl ilerleneceği konusunda hareket içinde epeyce tartışma var. Herkes Suu Kyi'nin ve diğer politik mahkûmların derhal serbest bırakılmasını isterken hareketin daha radikal kanatları hareketin liderliğini Suu Kyi'ye ve Demokrasi İçin Ulusal Birlik Partisi'ne terk etmek istemiyor.

Bugünkü hareketin birçok aktivisti köklerini 8888'e dayandırırken hareket içinde yeni yer alan genç aktivistler için durum farklı. Bu yepyeni bir

radikalleşmiş kuşak demek.

Bu yeni kuşak orduya büyük bir cesaretle karşı koymaya hazır ve demokrasinin cuntanın devrilmesiyle elde edileceğini biliyorlar.

Bunun için mücadeleye ve askerlerin saf değiştirmesi için çabalamaya hazırlar.

Hareketin Burma'da uzun süredir var olan etnik sorunu da çözmesi gerekiyor. Burmalı olmayanlar nüfusunu oluşturuyorlar ve birleşik bir devletten pek de hoşlanmıyorlar.

Birçok grup 1948'den beri bağımsızlık için silahlı mücadele veriyorlar.

Ulusal azınlık örgütlerinden birisi olan Karen Ulusal Birliği derhal demokrasi hareketinden yana tutum aldı ve Burmalı askerlerin silahlarını subaylarına çevirmelerini istedi.

Demokrasi hareketi Burma'nın etnik azınlıklarının kendi kaderlerini tayin hakkını savunarak dayanışma içinde olmalıdır.

Geçmişte Burma'nın bağımsızlık hareketinin lid-

erliği farklı etnik gruplara otonomi vermek konusunda pek istekli değildi. Suu Kyi'de bu konuda açık fikirler sahip değildi ve bu nedenle Burmalı olmayan etnik grupların güvenini kazanamıyordu.

Gelişmeler üzerinde Burma işçi sınıfı da çok net bir rol oynayacak. Burmalı işçilerin ne denli örgütlü oldukları hakkında çok az bilgimiz var. Tabii ki açık sendikalar yok. Buna rağmen 1988'de sendikalar bir genel grev çağırmasını başar-

mışlardı.

İşçi sınıfının en yoğun olduğu kesimler tekstil ve petrol. Ayrıca sınırın hemen öbür tarafında Tayland'da Mae Sot gibi kentlerde de yoğun bir Burmalı işçi sınıfı var.

Bu göçmen işçiler örgütlü ve Burma'daki işçilerle sağlam ilişkileri var.

Bir yağın hareketinin Filipinlerde 1986'da Ferdinand Marcos'a, Mayıs 1992'de Tayland'da general Suchinda Kraprayoon'a ve 1998'de Endonezya'da Başkan Suharto'ya karşı olduğu gibi baskıcı askeri diktatörlükleri yenme olanağı var.

Hareket grev, vur kaç gösterileri, ordudaki askerleri kazanma çabasıyla büyüyebilir. Bütün bunlar oldukça tehlikeli aktiviteler. Ama Burma halklarının cuntayı devirerek başarı elde etme olanağı var.

1988'in yenilen ayaklanması

8 Ağustos 1988 sabahı Rangoon limanlarında ve hükümet binalarında genel grev başladı. Toplumun bütün kesimleri askeri rejime karşı yürüyüşe geçti.

Rejimin baskısına, ateş açarak 3 bin kişiyi öldürmesine rağmen hareket kazanma işaretleri gösterdi. Cuntanın başı Ne Win istifa etmek zorunda kaldı ve seçimler vaad edildi.

Ancak hareket sonuna kadar ilerleyip cuntayı devirmedi. Aung San Suu Kyi göstericilere orduya güvenmelerini ve dağılmalarını söyledi.

Demokrasi hareketinin potansiyelleri seçim politikalarına döndürüldü. 1990'da Suu Kyi'nin Demokrasi İçin Ulusal Birlik Partisi 485 milletvekilliğinden 392'sini kazandı. Ama cunta sonuçları kabul etmedi.

Yeni bir cunta oluştu ve Suu Kyi ev hapsine alındı, ama artık demokrasi hareketi zayıflamış ve direnemez hale gelmişti.

Giles Ji Ungpakorn Bangkok'ta yaşıyor ve Tayland İşçi Demokrasisi örgütünün üyesi.

ÇÖZÜM SOKAKTA

Christina Fink Burma'dan komşu Tayland'a göçmen işçi olarak giden Burmalı işçiler arasında çalışıyor. Sosyalist İşçi'nin kardeş gazetesi **Socialist Worker** Fink'le konuştu.

Ülkenin en büyük kenti Rangoon'daki gösterilere katılım azalıyor. İlk gösterilere 100 binin üzerinde insan katılmıştı. Bütün gösteriler başarıydı.

Christina askerlerin ve polislin göstericilere çok vahşice saldırdığını ve göstericilerin yanı sıra çevredekilere de saldırdığını anlatıyor.

"1000'e yakın rahip tapınaklar basılarak göz altına alındılar. Bunların çoğu çok kötü bir biçimde dövüldü ve en az 3 tanesi öldürüldü."

Devlet kontrolündeki basın sivillerden, rahiplerden ve yabancıardan 10 kişinin gösteriler sırasında öldüğünü yazıyor. Ne var ki Rangoon'daki yabancı konsolosluklar ölü sayısının çok daha yüksek olduğunu söylüyorlar.

Christina Funk "Göstericiler karşısındaki baskının bu denli şiddetli olması gösterilere katılımı düşürüyor" diyor ve ekliyor: "Sokaklar ağır silahlı askerlerle dolu. Bu askerler herkesi vurmakla tehdit ediyorlar. Bu nedenle birçok gösterici evlerine çekilmiş durumda." Rangoon dışındaki

kentlerde polis ve asker sayısı daha az ve buralarda gösteriler devam ediyor. "Geçen hafta"

Geçtiğimiz haftalarda Burma'da rahipler ve gençler sokaklara çıktı. Göstericiler politik baskının sona ermesini ve demokrasi istiyorlardı. Askeri diktatörlük göstericilere şiddetle saldırdı.

Kyaukpadaung kentinde gösteriler oldu. Gösteride 1000 kadar rahip ve 30 bin sivil vardı. Sittwe'de ise 50'si rahip 5000 gösterici sokağa çıktı. Mandalay'da 5000, Mogok'da 8 bin kişi gösterilere katıldı.

Bütün baskılara rağmen gösteriler her an yeniden çok büyük boyutlarda yeniden başlayabilir.

Halk askerlerin ve polislin rahiplere yaptıkları karşısında çok şaşkın ve öfkeli. Gösteriler Rangoon'da bu öfkenin sonucunda yeniden başlayabilir.

Christina Funk "İnsanlar bu defa bir değişimi gerçekleştirmenin mümkün olduğunu düşünüyorlar. Ayrıca ordunun bölünme olasılığı da var. Birçok subay halka ateş açmak istemiyor. Durumdan mutsuz olan çok sayıda subay var" diyor.

Bir başka sorun daha kapıda bekliyor. Etnik azınlıkların yaşadığı bölgelere Dünya Gıda Programı tarafından yollanan gıda maddeleri gidemiyor. Oysa bu bölgelerde halkın önemli bir kısmı için tek gıda elde etme olanağı bu.

Christina Funk'un Burma üzerine yazdığı "*x Sessiz Yaşam: Burma'da Askeri Rejim Altında Yaşam*" adlı Zed Yayınevi tarafından yayınlanmıştır

GÖRÜŞ

"Vay, Küba'yı nasıl eleştirirsin!"

Türkiye ilginç bir memleket! Ve doğal olarak, bizim sosyalistlerimiz de ilginç. Vakt-i zamanında Rusya'nın, Çin'in sosyalist ülkeler olduğuna inanmak bizimkilerimize özgü bir şey değildi, dünyanın her yanında bu inancı paylaşan kişiler ve örgütler vardı. Ama bizde, Arnavutluk ve Eritre gibi ülkelerin bile sosyalist olduğunu savunan örgütler olmuştur!

Küba'yı düşününce insanın aklına Arnavutluk veya Eritre gibi bir ülke gelmiyor elbet. Çok daha olumlu şeyler geliyor. En başta, Che Guevara geliyor, insanın içi ısınıyor. Sonra, Amerikan emperyalizmine meydan okuyan; küçücük boyuna ve karşılıklı güçlerin dengesizliğine hiç bakmadan Amerika'ya boyun eğmeyi reddeden bir ülke geliyor. Üçüncüsü, tüm yoksulluğuna rağmen, dünyaya örnek olan bir sağlık hizmeti ve bir eğitim sistemi yaratmış bir ülke geliyor aklımıza.

Bütün bunlar, sosyalistler arasında Küba'ya yönelik müthiş bir romantizm ve iyiniyet hissi uyandırıyor. Hem Türkiye'de, hem İngiltere'de para biriktirip, borç alıp, ne yapay edip Küba'yı ziyaret eden arkadaşlarımız var.

İtirazım yok. Amerikan emperyalizminin saldırısı altında kaldığında Yugoslavya, İran, Irak gibi ülkeleri destekledik, Küba'yı mı desteklemeyeceğiz? Elbet Amerika'nın tüm yaptırımlarına karşı desteklemek gerekir Küba'yı.

Ama "Küba sosyalist midir?" sorusunu bütün bunlardan bağımsız olarak düşünmek gerek. Sosyalizm ne romantizm ve iyiniyetle ilgili bir şey, ne de Amerika'ya direnip direnmemekle.

İlk bakışta Küba, belli ki Arnavutluk ve Eritre gibi bir ülke değil. Bu ikisi, sosyalizmin s'siyle ve demokrasinin d'siyle alakası olmayan ülkeler. Dahası, alabildiğine yoksul ve dolayısıyla halkları perişan olan ülkeler. Küba bunlar kadar anti-demokratik değil, bunlar kadar yoksul değil. Ama aralarındaki fark nitelik değil, nicelik farkı.

Demokrasi ve yoksulluk, sosyalizmle doğrudan ilişkili kavramlar değil diye düşünülebilir. Sosyalizm, işçi sınıfının, emekçilerin kendi iktidar organları yoluyla doğrudan iktidarda olduğu sistemin adı. Mesele şu ki, demokrasinin olmadığı ve yoksulluğun olduğu yerde, işçi sınıfının iktidarı olamaz; kulsu da süremez. Yoksulluk, nüfusun doyması için işçilerin ve köylülerin daha fazla, daha sıkı, daha disiplinli çalışmasını gerekli kılar. Demokrasi yoksa, bu gereklilik tepeden dayatılır. İşçi sınıfına bir şeylerin tepeden dayatıldığı sistem işçi sınıfının iktidarı olamaz.

Küba'da güzel şeyler olmuş, oluyor. Ama demokratik olmayan, yoksul bir ülke. İşçi sınıfı iktidarda değil. (Castro'nun yerine kimin geçeceğine, işçi sınıfının demokratik iktidar organları değil, Castro karar verdi). Dolayısıyla, sosyalist değil.

Ufuk Uras'ın tartışma açan şu sözlerine katılmayan bir sosyalist düşünemiyorum:

"Ben, demokratik çoğulcu bir siyasi yapıyı tercih ederim. Basın özgürlüğünün olduğu, siyasi partilerin özgür olduğu bir yapılanmayı tercih ederim. Dolayısıyla tek partili rejimlere özel bir hayranlık duymuyorum. Fidel Castro'nun yıllardan beri Amerika'ya karşı kafa tutması önemli bir başarıdır, ama bizim için yeterli değildir. Küba sosyalizmi deneyimi aşarak, bunun özgürlükçü, demokratik, çoğulcu bir yapıya evrilmesi gerekiyor. Böyle olursa sevgim ve hayranlığım daha fazla artar. Bu haliyle değil."

Bu sözlerle "Vay, Küba'yı nasıl eleştirirsin!" diye cevap verenler ise sosyalizm deyince işçi sınıfının iktidarı değil, başka bir şey anlıyor.

Roni Margulies

19. yüzyılın sonlarında İngilizler Burma'yı işgal ettiler ve ülkenin tüm zenginliklerini tam anlamıyla yağmalamaya başladılar.

İngilizlerin Burma'yı işgali çok kanlı oldu. Çok insan öldü, çok insan göç etmek zorunda kaldı. İşgalciler Burma toplumu "böl ve yönet" taktiği ile biçimlendirdiler. Etnik gruplar birbirlerine düşman hale getirildi.

20. yüzyılın başında yeni bir demokrasi hareketi ortaya çıktı. Rahipler bu hareket içinde önde gelen bir role sahiptiler.

1930'larda Thakin adlı radikal hareket ortaya çıktı. Aung San, U Nu ve Ne Win bu hareketin liderleriydi. Bu liderlik yardım için komşu ülkelere baktı. 2. Dünya Savaşı başladığında Japonlar Aung San'a askeri yardım vaad ettiler, o da oluşturduğu Burma Bağımsızlık Ordusu ile İngilizlere karşı savaşıma başladı. 1942'de Japonya Burma'yı işgal

Kısa Burma tarihi

etti. Burmalılar kısa zamanda yeni işgalcilerin İngilizlerden farklı olmadıklarını anladılar. Bunun üzerine ismi Burma Ulusal Ordusu olarak değiştirilen Aung San'ın ordusu saf değiştirdi.

Savaşın sona İngilizler Aung San'ı ne yapacaklarını bir süre bilemediler. Bazıları ihanet suçundan yargılanmasını istiyorlardı ama sonunda İngiltere Burma'nın bağımsızlığını verdi. Bağımsızlık 1948 Ocağında ilan

edilecekti ama 19 Temmuz 1947'de Aung San ve tüm yakın çevresi bir suikast sonucu öldürüldü.

Aung San'dan sonra bağımsızlık hareketi bölündü. U Nu ilk devlet başkanı olurken Ne Win'de ordunun başına geçti ve azınlıklara ve komünistlere karşı savaşa başladı.

1960'ların başında U Nu kontrolü kaybetmeye başladı, Ne Win ABD ve İngiltere'nin onayı ile bir darbe yaparak askeri bir rejim kurdu.

Burma askeri cuntası "Burma sosyalizmini" kendisine ideoloji olarak seçti. "Burma sosyalizmi" aslında ordu generallerinin kendilerini yeni egemen sınıf olarak örgütlemesinden başka bir şey değildi.

Generaller son yıllarda Burma'ya yatırım yapmaları için Çin ve Hindistan gibi ülkelere döndü. Bu arada ABD ve İngiltere iki yüzü bir biçimde Burma'nın korkunç insan hakları durumunu öne çıkarmaya başladılar.

Kentsel dönüşüm:

Kim için? Ne yararına?

Esra Akbak

Kentsel Dönüşüm (KD) kavramı, özellikle son bir yıldır gündemi yoğun olarak meşgul ediyor. İlk olarak, Kentsel Dönüşüm ve Gelişim Yasa Tasarısı olarak gündeme geldiğinde, meslek odaları ve sivil toplum kuruluşları tarafından oldukça yoğun bir tepkiyle karşılanan ve yasalardan askıya alınan bu tasarı, aslında kendi içinde parçalara ve maddelere bölünerek 5366 sayılı Yıpranan Tarihi ve Kültürel Taşınmaz Varlıkların Yenilenerek ve Yaşatılarak Korunması adıyla 5 Temmuz 2005 tarihinde yasalara yürürlüğe girdi. Bu yasa ile iyileştirme yapılacak alanların belirlenmesinden bu iyileştirme kararlarının uygulanmasını da kapsayan oldukça geniş bir yetki alanı belediyelere devrediliyor.

Kentler dönüşür mü?

Kentler, oldukça karmaşık üretim - ekonomi - idari - sosyal ve kültürel ilişkiler ağını barındırlar. Sanayi Devrimi sonrasında önemli artan kent miti; yükselen fabrika bacaları, idari merkezler, ulaşım ağları vs. ile hem her türlü değişimin sahnesi hem de nesnel olarak karşımıza çıktı. Fabrikalarda çalışan işçi sınıfının konut sorunu, banliyöleşme, güvenlik, göç vs. gibi çelişkiler, aslında özünde kaosu barındıran kentlerin her zaman dinamik bir yapıda olduklarını da gösteriyordu. Modernizmin ideal yaşam projesi, sanayi üretimi ve bu üretim biçiminin getirdiği yaşam biçimi ve örgütlenmelerinin temel ihtiyaçlarını karşılamayı koşullanan kent biçimlenmesini yarattı. Sosyal konutlar, müzeler, kamu yapıları, metro ağları ve ulaşım yolları ile kentler de adete kendi içinde çalışan birer fabrika görünümünde idi.

70'ler ile birlikte değişmeye başlayan politik dengeler ve üretim biçimi ile teknolojinin sunduğu olanaklar ile yeniden tanımlanmaya başlayan kapitalizm, kentleri de dönüşüme zorladı. Postmodern söylemin yerellik, muğlaklık, küreselleşme gibi kavramları

etrafında kentler de yeni ihtiyaçlarına cevap aramaya başladılar. Artan nüfus, sanayi üretiminin kent merkezlerinden taşınması, uluslararası sermayenin serbest dolaşımı ile şirketlerin dünyanın her yerinde sahne alma çabaları, özellikle kent merkezlerinin çehresini değişime zorladı. Merkezden savrulan nüfus da kent çeperlerine, çok daha sağlıklı, altyapısız alanlara sürüklenmeye zorlandı. Dünya kenti sıfatıyla serbest dolaşan sermaye için cazibe alanı haline gelmek ve olabildiğince çok fazla sermayeyi topraklarına çekmek için uğraşan ülkeler de kentlerini bu sıfat etrafında rekabet içine sokmaya başladılar.

İstanbul: Tozu halının altına atmak

İstanbul da modernleşme sürecini uzun vadede yaşayamamış bir ülkenin özellikli bir şehri olarak, dünya kentleri arasındaki yerini almak için bu yarışa dahil edilmiş durumda. Adeta eve ziyaret gelecek zengin misafirlere kendini beğendirme çabasıyla salonu hızla temizleme, süpürme ve vitrine alelacele biblolar koyma telaşında olan bu yaklaşım, kentsel dönüşüm adı altında oldukça kapsamlı bir projeyi başlatmak için tuşa

basmış durumda artık.

Çöküntü alanına dönüşen tarihi alanların yaşatılması ve korunması, turizmin kültür mirası ayağına yatırım yapılması, olası bir deprem ve afet anına hazırlık gibi aslında oldukça rasyonel olan gerekçeler altında, yöntem açısından şeffaflığı ve insan odaklı planlamayı pek önemsemeyen bir tutumla karşı karşıyayız.

Konuyu müdahil olma ve yenileme alanı ilan edilen bölgelerde yaşayanların birebir aktif katılımını sağlamaya yönelik pratikleri pek barındırmayan bu dev proje, özünde sermaye odaklı ve üretilecek yeni üst ve orta sınıfa ve yabancı sermayeye yaşam alanları düzenlemeyi hedef alan neo-liberal bir tutumun çok açık bir örneği.

1950'lerden itibaren yaygın af kanunları ile yasallaştırılmış olan geçekondü bölgeleri, bu dönüşüm yasası ile birlikte kamulaştırma tehdidi ve yerinden etme pratikleri ile eşitlik ve adalet odaklı bir sosyal yaklaşımdan oldukça uzak durulduğunun da göstergesi.

Konuyu çok boyutlu ele alacak uzmanların, meslek örgütlerinin ve sosyal tarafların temel çözüm önerileri ışığında ve ülke çapında bir kalkınma ve dönüşüm vizyonu ile bir-

likte ele alınması gereken böyle bir girişimin, şehir haritası üzerinde karanlık görünen noktalarına müdahale edilerek hayata geçirilmeye çalışılması, bir süre sonra çok daha derinden yırtılma potansiyeli barındıran bir yamalama işlemine benziyor.

Eminönü bölgesi, Kartal, Tuzla, Zeytinburnu, Sulukule bölgelerinde başlayan yıkım çalışmaları, çokluğu kendi koşulları içinde kabul etmeyen ve yok sayan bu yaklaşımın, sürdürülebilir bir kentsel yenilemenin ancak gözleri kapalı bir girişimden öteye gidemeyeceğini göstermektedir. Aslında, Galatasaray Üniversitesi Öğretim Üyesi Jean-François Perouse'nin dediği gibi:

".... Aslında dönüşüm kentin aşikar bir gerçeği. Bu bağlamda; kamunun iddiası, sadece bu sürekli dönüşümün bir parçasını yönlendirmek / anlamlandırmak olabilir kanaatindeyim. Siyasi iletişim modalarının ötesine gidecek olursak, şehir güneşinin altında değişen bir şey yok: Rant arayışı bitmez, yeniden seçilmeye yönelik kısa vadeli hesaplar devam eder..."

Jean-François Perouse;
Aman, İstanbul Miami
Olmasın! Tarih Vakfı İstanbul
Dergisi, Ekim 2006, Sayı: 57

Kahire tekstil işçilerinin zaferi

Kahire'nin kuzeyindeki dev Gazal el Mahalle tekstil fabrikasında çalışan 27 bin işçi geçen hafta devleti dize getirdi.

Kamu sektörünün en büyük işletmelerinden biri olan Mısır Tekstil'e ait fabrikanın işçileri, hükümetin kendilerine vaat ettiği ve 150 günlük ücretle denk düşen ikramiyeleri almak için bir hafta boyunca işyerini işgal etti. İşgal zaferle sonuçlandı. İşçiler, 130 günlük ikramiyelerini almanın yanı sıra, işyerine ulaşım için servislerin çoğaltılmasını, fabrika müdürünün işten atılmasını ve sendikaların işverenle işbirliği yapan yerel şube başkanının görevden alınmasını sağladı.

Bir haftalık grev ve işgal boyunca, dışarıda bekleyen polisin gözleri önünde, fabrikanın büyük avlusuna çadırlar kuruldu, pankartlar asıldı ve müzik çalındı. Ortalık bir genel toplantı yerine dönüştürüldü.

Grev, Mısır'da giderek yükselen mücadele düzeyinin en yeni göstergesi oldu. Geçen yıl aynı fabrikadaki grev de hem önemli kazanımlar elde etmiş, hem de bir dizi başka grevin patlak vermesinin önünü açmıştı. Tekstil grevinin, postacıların, belediye otobüslerinin ve El Azhar Üniversitesi öğretim görevlilerinin grevleri izlemişti.

Gazal el Mahalle grevinin zaferini sadece Kahire işçileri değil, İskenderiye'deki 12 bin tekstil işçisi de gösterilerle kutladı.

Mübarek rejimi yükselen mücadele karşısında giderek sıkışıyor. İki yıl önce, demokratik özgürlükler için dev bir gösteri dalgası yaşandı. Geçen yıl, hileli seçimler nedeniyle gösteri yapan yarıç ve hakimler polisin saldırısına uğradı.

Neoliberalizme ve emperyalizme karşı elle tutulur bir öfke var. Gazal el Mahalle işçilerinin geçen hafta boyunca attığı sloganların arasında, "Dünya Bankası bizi yönetemez! Sömürgeciliğe boyun eğmeyeceğiz!" vardı.

Küresel savaş çağında iyimsertik?

10. Uluslararası İstanbul Bienali, "İmkânsız Değil, Üstelik Gerekli: Küresel Savaş Çağında İyimsertik" başlığı ile 8 Eylülde açıldı. 4 Kasım'a kadar sürecek sergilere bu yıl, çeşitli ülkelerden 96 sanatçı ve sanatçı grubu

katılıyor. Türkiye de 20 yıldır düzenlenen bienalin kelime anlamı iki yıllıktır. Dünyanın ilk bienali 1895'ten beri düzenlenen Venedik Bienali'dir. Sergileri büyük şirketler sponsorluğunda küratörler düzenler. Küratör kelimesi, gerek bienallerde gerekse de sergilerde düzenleyici/seçici anlamında kullanılır. Küratörler, serginin parçalarını arzuladıkları etkiyi yaratmak üzere dizer, gerekli mekan düzenlemeleriyle etkiyi artır-

mayı amaçlarlar. Bu yıl İstanbul Bienali küratörü Hou Hanru, "modernleşme ve modernlik tartışmasına tekrar can vermek" amacıyla çağdaş sanatçıları ve işlerini bir araya getiriyor. Her yıl, sektörleşen ve piyasa kuralına tabi olan sanat ortamında sanatçıların işvereni rolünü üstlenen küratörlerin hakimiyeti giderek keskinleşiyor. İyimsertik başlığı altında biraraya getirilen bu işler dünyada olup bitene karşı bir siyasi duyarlılık ve

eleştiriyi gözler önüne seriyor olma iddiasında olsa da, 2016 yılına kadar Koç gibi bir sponsor bulmuş olmanın eforsini yapıyor da olabilir.

Sergi algısından, organizasyon şekline, bilet fiyatlarına, hızla sektör haline gelmekte olan "sanat" açısından iyimsere bir örnek sayılmayacak olan Bienal, yine de sanatın nasıl metalaştığını görmek ve çözümler üzerine düşünmek için ideal bir mekan.

301 kaldırılınsın, ırkçılar yargılansın!

Türk Ceza Yasası'nın 301. Maddesi ifade özgürlüğünü kısıtlamada devletin elinde tehlikeli bir silaha dönüşebiliyor. Yüzlere gazeteci, yazar, sanatçı, aydın bu maddeye dayanılarak yargılanıyor ve kimileri ceza alıyor.

Yorumu çok açık bir madde olduğu için saçmalığa varacak davalar da açılabilir 301. maddeden. Örneğin bir bakanın elini sıkımayıp reddettiği için sıradan bir yurttaş veya kurulan Başış Panayırın çadırında bir resim asıldığı için bir DSİP üyesine 301. maddeden dava açılabilir.

Madde ayrıca, sanki Türkiye'de tehlike içinde yaşayan etnik grup Türklermiş gibi, "Türklüğü aşağılamaya" ceza öngörüyor ve sonu cinayet ve katliamlara varacak gelişmelere yol açıyor. İşte Hrant Dink cinayeti, işte Malatya'da üç Hristiyan'ın katledilmesi, işte Trabzon'daki Rahip Santoro cinayeti.

Üstelik, bu maddenin varlığına güvenen aşırı milliyetçi gruplar yaptıkları katliamları "milliyetçi hasasiyetlerine" bağlayarak devlet tarafından korunacaklarını da bilerek gittikçe pervasızlaşıyor. Duruşmalara giderken Orhan Pamuk'a "akıllı olsun" diye bağırabiliyor, devletin karakolunda bayrak önünde hatıra fotoğrafı çekebiliyorlar.

Değiştirmek yetmez

Ceza yasası ve diğer yasalarda da 301 benzeri ırkçı ve ifade özgürlüğünü kısıtlayıcı başka maddeler de var. Bu yüzden 301'i kaldırmak yeterli değil. Ancak 301 artık bir arketiptir. Bir yandan katillere dayanak olurken bir yandan da düşüncesini açıklayanlara çevrilmiş bir namlu oluyor.

AKP hükümeti ise bu konuda ikircikli davranıyor. Hükümetin kimi üyeleri ve hatta cumhurbaşkanı maddenin değiştirilmesinden yana. Bazı üyeler ise (Cemil Çiçek gibi) ordu ve CHP ile birlikte değişikliğe karşı çıkıyor. Bu durumda sivil kamuoyunun aşağıdan bir basınç uygulaması gerekiyor. Hükümet statükocu güçlerin baskısıyla AB ve kamuoyunun baskısı arasında sıkışmış durumda. Eğer yaygın bir kampanya yürütülebilir ve 301 yeterince iyi teşhir edilebilirse bu ırkçı maddeyi yasadan kaldırmak olanaklı olabilir. 301'i kaldırmakla elde edeceğimiz zafer aynı zamanda çeşitli konularda kampanyalar yürüten aktivistlere de moral olacaktır.

İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe Girişimi bu konuda "301 Kaldırılınsın, İrkçılar Yargılansın!" başlığıyla bir kampanya yürütüyor. Kampanyaya imzacı ve aktivist olarak katılmak için iletişim bilgileri:

www.durde.org
0535 885 76 15

1 Aralık'ta Ankara'da, 8 Aralık'ta tüm dünya ile birlikte sokaktayız

Küresel ısınmayı durdur

8 Aralık'ta Endonezya'nın Bali Adası'nda toplanacak iklim konferansı sırasında dünyanın 65 ülkesinde yürüyüş ve mitingler gerçekleşecek. Küresel eylemciler hükümetlere sera salımını azaltmaları yönünde çağrı yapacak. Tek iklim anlaşması olan Kyoto'nun yürürlük tarihi 2012 de son buluyor. Üç ülke Kyoto'yu imzalamayıp atmosferi kirletmeye devam ediyor: ABD, Avusturya ve Türkiye. 8 Aralık'ta Kyoto sonrası yeni bir iklim anlaşmasının temelleri atılacak. Yeni

anlaşmanın daha radikal kesintiler önerdiği söyleniyor. Ancak Kyoto'ya imza atmayanların yeni iklim anlaşması'na taraf olması imkânsız.

8 Aralık Türkiye için son şans. Atmosfere en fazla sera gazı gönderme utancından kurtulmak mümkün. Tayyip Erdoğan, Kyoto'yu imzalayabileceklerini ama Türkiye'nin sanayileşmesinin devam edeceğini söylüyor. 8 Aralık'ta İstanbul'daki miting işte bu yüzden büyük önem taşıyor. Erdoğan durmamalı, hemen

Kyoto'yu imzalamalıdır. Bizler sesimizi yükselterek bunu sağlayalım.

Susuz bırakılan Ankara'da ise 1 Aralık'ta KEG miting'i var. Kuraklığın vurduğu bu şehrin sakinleri KEG'in çağrısıyla sokağa çıkacak ve meclisi uyuracak.

Katıl, birlikte değiştirilelim!

İstanbul: (0532) 396 25 07 - (0535) 439 21 93, **Ankara:** (0543) 417 36 07 - (0539) 346 74 82, **İzmir:** (0533) 445 34 68 - (0555) 673 88 68, **Bursa:** (0542) 500 23 22

Ankara Üniversitesi'nde gösteri

Küresel ısınmaya karşıysan sokağa çık

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde bu hafta, Küresel Eylem Grubu'nun yerel faaliyetini yürüttüğümüz Antikapitalist Öğrenci Topluluğu olarak iklim değişikliği kampanyasının ilk eylemini gerçekleştirdik.

1 Aralık'ta Ankara'da, 8 Aralık'ta dünya ile beraber İstanbul sokaklarında yapılacak olan mitinglere biz de yerimizde tam gaz hazırlanıyoruz.

Küresel ısınmaya, nükleere, Gökçek'e karşıyız dedik, Türkiye Kyoto'yu İmzala, Güneş Rüzgar Bize Yeter, Gitsin Gökçek, Başka Bir Enerji Mümkün, diye haykırarak

Cebeci Kampüsü'ne çıktık. Derdimizi anlattık.

Küresel Isınmayı Durduralım, 1 Aralık'ta Sokağa pankartıyla ve çeşitli sloganlarla bütün okulu doluştuk.

Daha sonra belirlediğimiz alana ağaç dikerek eylemimizi tamamladık.

Okulların açılmasıyla beraber biz de standımızı açmaya başladık, yak-

laşık 2 haftadır sayısız bildiri dağıttık. İletişim fakültesinde bir forum düzenledik ve aktivist föyleri doluşturdık. Föylerin hepsi üstelik doldu!

İklim değişikliğine teker teker ne sen ne ben sebep olduk dedik. Bunda suçluların küresel şirketler, yoğun sanayileşme, termik ve nükleer santral isteyenler olduğunu anlattık.

Sorun bütün dünyayı tehdit ediyor, küresel bir felaketi bireysel önlemlerle değil ancak küresel büyük bir hareketle dur-

durabiliriz. Şimdi önümüzde büyük bir toplantı ve yeni eylemler var. Aynı hızla devam edeceğiz.

Biz Türkiye'nin Kyoto'yu imzalamasını talep ediyoruz. Sadece Kyoto yetmez, güneş rüzgar bize yeter! Binlerce insanın ölümüne sebep olan nükleere hayır diyoruz.

Biz dünyayı çok sevdi, ölüm bizden de dünyadan da uzak olsun...

8 Aralık'ta hep beraber, birleşerek İstanbul'da, sokaktayız!

Küresel BAK'tan yeni kampanya

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu (BAK) yeni bir kampanyaya başladı. Son aylarda ABD'nin İran'a yönelik saldırı tehditlerine karşı, Küresel BAK, "İrak'tan defol! İran'a dokunma!" kampanyasını ilan etti.

29 Eylül'de İstanbul'da Galatasaray Lisesi önünde konuyla ilgili yapılan basın açıklamasında Irak'ta batağa saplanan ABD'nin yeni bir savaş koalisyonu oluşturmasına çalışarak İran'a

saldırmaya hazırlandığı vurgulandı. Basın açıklamasını Küresel BAK adına sanatçı Görkem Yeltan yaptı.

Görkem Yeltan'dan sonra söz alan Memet Ali Alabora, ABD'nin Irak saldırısından önce yapılan kampanyalar sayesinde savaş karşıtlarının savaşı geciktirdiğini, bugün yapılacak kampanyalarla İran'a yönelik saldırıya engelleyebile-

ceğimizi söyledi.

Basın açıklamasında SODEV onursal başkanı Ercan Karakaş da bir konuşma yaptı. Ercan Karakaş barış mücadelesinin önüne vurgu yaparak İran'a yönelik saldırıya izin verilmemesi gerektiğini söyledi.

Basın açıklaması sırasında Türkiye'nin İncirlik Üssü'nü ABD'ye kullanılmaması da talep edildi.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadeleden parçasıdır.

Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistdir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının emilant, em mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist partide örgütlenmelidir. Böylece bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlayabilir. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

DSİP'in
internet sitesi
dsip.org.tr
yenilendi

Çöp Sepeti

Ersin TEK

Yağmurlu bir Ankara günü. Aslında barajlarının doluluk oranı %1 olan bir kent için kötü bir haber sayılmaz. Daha doğrusu başka koşullar sabit kalsa idi, sayılmaması gerekirdi. Bu yağmurlu Ankara gününde bir arkadaşın işyerine uğramak için Kuşulu Park tarafına yürüyoruz iki kişi. Yağmur yağdığı zaman kanalizasyon yağmursuyu falan hep beraber sokakları cad-deleri bastığı için de seke seke ilerliyoruz.

Yürürken, etrafı yüksek ve sivri demirlerle çevrili, içi ağaçlarla ve yola bakan tarafları (muhtemelen yoldan geçenlerden misafirleri rahatsız olmasın diye) kaplanmış bir yere bitişik kaldırımda yürüyoruz. Burası bir tür zenginler kulübü. Adını tam hatırlamadığım "birşey palas"ın yanında yürürken sol tarafımda kaldırımdan yola ufak on santim yüksekliğinde bir köprücük gördüm. Buraya gelen zengin sifirler, arabalarından bu köprücük vasıtasıyla doğrudan kaldırıma oradan da külübüne ulaşabilsinler de maazallah yola basıp suyla temas etmesinler diye düşünülmüş.

Bu küçük köprücük iki metre ilerisinde ise, kaldırım bitiyor ve ufak bir şelaleyi aşarak yola devam etmek gerekiyor. Üstelik bu şelaleyin de sakatlar için yapılmış rampadan müteşekkil gölet tamamlıyor. Bir yanda sakatları evine hapseden öte yanda ise büyük bir refah ve sosyal olanaklar vadeden bir sistem işte...

Tenis oynamak için kulübünüze giderken ayağınız ıslanmıyorsa, güzel bir hayat demektir sanırım bu. Tabi, herkesin bu şans olduğunda ise güzel bir dünya.

Nükleerciye vergi yok, arazi bedava

Hayatımızla oynuyorlar

Nükleer santral yasası yeniden meclis gündeminde. TBMM Sanayi ve Enerji Komisyonu'nun gündemine gelen yasa, buradan meclis genel kuruluna gidecek. AKP hükümeti nükleer santral kurmakta kararlı olduğunu dile getiriyor.

Yasaya göre:

● Kamu şirketleri de santral yapabilecek. Kurulacak şirkete özel sektör şirketleri ortak olabilecekler. Bir nükleer santralin maliyeti 5 milyar dolar. Özel sektör böylece bir yatırım yapamıyor, bu yüzden kamuya yöneliyor. Kamu şirketlerinin parası nereden geliyor? Ödediğimiz vergilerden.

● Şirket Türkiye Atom Enerjisi Kurumu standartlarına uyan firmalar arasından bir yarışmayla

seçilecek. Ölümcül bir karar için!

● Atıklar ve söküm için iki fon oluşturulacak. Bu fonlara ödemeler vergiden muaf. Söküme devlet katkı yapabilecek. Yatırımcılara santral arazisi bedelsiz tahsis edilecek. Hükümet nükleer lobisine her türlü kolaylığı sağlıyor.

● 2014 yılına kadar faaliyete geçecek 1000 MW'nin üzerindeki yerli kömür kullanan santrallere 15 yıl boyunca alım garantisi var. Nükleer yasa geçerken termik santral inşasının da önünü açıyor. Bu yangına körükle gitmek demek. Termik santrallerde kömür kullanılarak küresel ısınma tetikleniyor. 25 yeni termik santral kapıda.

Nükleer öldürür

1990'lardan itibaren kayda giren 110 nükleer santral kazası var. Sorunlar bir türlü çözülüyor. Japonya sorunları çözemediği için nükleer projelerini durdurdu. Finlandiya'da yeni inşa edilen nükleer santral faaliyete geçirilemiyor, güvenlik sorunları çözülmediği için.

Radyoaktivite sorunu çözülüyor. Çalışan santraller çevreye radyasyon yayıyor.

Diğer önemli sorun atıklar. Nükleer atıklar santrallerin içinde ve sızıntı olasılığı her zaman gündemde. Şirketler nükleere yatırım yapıyor, ama atık tesislerine yatırım yapmak istemiyor. Bu tesislerin başarılı olup olmadığı ise hâlâ bir soru.

ABD 30 yıldır nükleer reaktör

satın almıyor. Avrupa ise 20 yıldır. Tek istisna Finlandiya, ancak oradaki deneyde nükleere kuşkuyla bakılmasına yol açıyor. Ancak Türkiye Çernobil'in etkileri devam ederken ve tüm dünyadaki durum ortadayken ille de nükleer istiyor.

Temiz ve yenilenebilir enerjiye yatırım yok

Hükümet nükleer lobilerinin hizmetinde, temiz ve yenilenebilir enerji kaynaklarına sırtını dönüyor.

Rüzgar, güneş, biokütle gibi temiz enerjiye yatırım öngörülüyor.

Yeni termik santrallere izin vermemek, nükleeri engellemek kitle-sel bir mücadeleye mümkün. Yeni-liberal saldırıyı durdurulmuş.

Katıl, birlikte değiştirelim!

İstanbul: (0532) 396 25 07 - (0535) 439 21 93,

Ankara: (0543) 417 36 07 - (0539) 346 74 82,

İzmir: (0533) 445 34 68 - (0555) 673 88 68

Bursa: (0542) 500 23 22

Nükleere karşı

8 Aralık'ta KEG Kadıköy'de